

de
Gouden
Kandelaar

HET HERSTEL VAN GODS HUIS

deel 1

John Saunders

Aflevering 155

Opmerking vooraf van de auteur

Bijna drieduizend jaar geleden wijdde koning Salomo de tempel van God in, die gebouwd was in Jeruzalem. Vierhonderdzevenentachtig jaar na de uittocht uit Egypte kwam Salomo bijeen met de gemeente van Israël tijdens de feesten in de zevende maand om de voltooiing van de tempel, het huis van God, te vieren. Na zeven jaar bouwen, vanaf het vierde jaar van Salomo's regering, kwam de tempel gereed. De Israëlieten kwamen een week lang bij elkaar om het altaar in te wijden en daarna nog een week om het Loofhuttenfeest te vieren. Minstens twee keer tijdens de inwijding vervulde de heerlijkheid des Heren de tempel zodanig, dat zelfs de priesters er niet binnen konden gaan. I Koningen 8 en 2 Kronieken 6 zijn een beschrijving van Salomo's gebed van inwijding (waarschijnlijk was dat op de Grote Verzoendag). Deze gebeurtenis is duidelijk één van de grootste momenten van het Oude Testament. Wat zou het heerlijk geweest zijn als we die grote gemeente met eigen ogen hadden kunnen zien, de zangers en muzikanten, allen één in het prijzen en verheerlijken van God, Salomo op de knieën met zijn armen uitgestrekt naar de hemel, terwijl hij dat heerlijke profetische gebed bad, de ark die binnengebracht werd in het Heilige der Heiligen, het vuur uit de hemel dat de offers verteerde en de heerlijkheid des Heren die het huis vervulde.

De tempel in Jeruzalem neemt een centrale plaats in in het Oude Testament, en het is duidelijk dat deze zeer belangrijk was in Gods bestel, in Zijn handelen en werken met het volk Israël. Ik geloof dat we nuttige geestelijke lessen kunnen leren van het bouwen van dat huis. Niet opdat wij een zichtbare tempel zouden bouwen, maar opdat we de stem van de Here mogen horen als Hij tot ons spreekt over Zijn huis in onze tijd.

Het was koning Salomo gegeven om de tempel te bouwen. Zijn vader David had het verlangen die te bouwen, maar God zei dat aangezien David een man van bloedvergieten was, zijn zoon het huis van God moest bouwen. Niettemin waren Davids bijdragen aan de tempel zeer groot. We kunnen wel zeggen dat zonder Davids aandeel de tempel waarschijnlijk nooit gebouwd zou zijn. Ik zou zelfs willen stellen dat David meer dan wie ook – inclusief Salomo – verantwoordelijk was voor de tempelbouw. Daarom zou ik graag in de komende hoofdstukken de aandacht willen richten op David en wat hij betekende voor het huis van God. Moge de Heer tot ons spreken als we deze oudtestamentische typen en beelden nader bezien, en ons meer openbaren omtrent Zijn verlangen voor de gemeente.

INLEIDING

I Corinthiërs 3:17, 2 Corinthiërs 6:16, Efeze 2:21, I Timotheus 3:15, Hebrëen 3:6 en I Petrus 2:5 zeggen allemaal dat de gemeente het huis van God is. Heeft God twee huizen – de gemeente en de tempel in Jeruzalem? Nee, de tempel in het Oude Testament was een voorafschaduw van de gemeente. God is heel precies waar het Zijn huis betreft. Als de Heer al zoveel zorg en aandacht had voor de schaduw, hoeveel te meer gaat Hem dan de werkelijkheid ter harte? En omdat Hij onze Heiland en Meester is, behoren wij ook liefde en eerbied te hebben voor het huis dat van de Heer is. Dingen die voor Hem kostbaar zijn behoren dat ook voor ons te zijn. Wij zijn niet slechts Zijn Huis, maar we zijn ook leden van Zijn huishouding die in Zijn huis wonen. Daarom behoort het vers: “De ijver voor uw huis zal mij verteren” niet alleen op de Here Jezus te slaan, maar ook op ons. Zeker is dat het op koning David van toepassing was.

Twee eigenschappen van Davids karakter

Voordat we gaan kijken naar alles wat David heeft bijgedragen tot de bouw van de tempel, zou ik graag eerst iets willen zeggen over twee eigenschappen van Davids karakter, die er in grote mate toe hebben bijgedragen om hem tot een man te maken die door God gebruikt kon worden bij de bouw van Zijn tempel. David had veel meer goede eigenschappen, maar er zijn er twee die van essentieel belang zijn en zonder welke hij niet zo door de Heer gebruikt had kunnen worden.

De eerste eigenschap is het allereerste dat we over David in de Schriften lezen. I Samuël 16 vertelt ons hoe de Heer de profeet Samuël naar het huis van Isaï de Bethlehemit stuurde om een koning voor Israël te zalven in de plaats van de ongehoorzame koning Saul. Isaï liet zeven zonen aan Samuël voorbijgaan. Enkele van hen maakten indruk op Samuël door hun koninklijke gestalte. Maar de Heer zei tegen Samuël: “God ziet anders dan de mens, want de mens ziet aan wat voor ogen is, maar de Heer ziet het hart aan.” Isaï's achtste zoon, David, was Gods keuze. De eerste eigenschap van Davids karakter, die maakte dat hij zo machtig door de Heer gebruikt kon worden, was dus dat hij een hart voor de Here had. In 1 Samuël 13:14 zegt Samuël tegen Saul: “De HERE heeft Zich een man uitgezocht naar Zijn hart.” Die man was David. 1 Koningen 9:4; 11:4; 14:8 en 15:5 zijn enkele van de schriftplaatsen die getuigen dat Davids hart geheel voor de Here was. Alle koningen van Israël die na hem kwamen

werden vergeleken met hem en zijn hart dat naar de Here uitging.

Hoe belangrijk is het voor een mens dat hij een hart heeft naar Gods eigen hart! 2 Kronieken 16:9 zegt: “Want des HEREN ogen gaan over de gehele aarde, om krachtig bij te staan, hen, wier hart volkomen naar Hem uitgaat.” Als we door de Heer gebruikt willen worden bij het bouwen van Zijn gemeente, moeten we een hart hebben voor God.

Als we dit bij onszelf nagaan en ontdekken dat ons hele hart niet naar Gods eigen hart is, wat moeten we dan doen? Het is zeer wel mogelijk dat we van de Heer zijn en toch geen hart hebben dat Hem volkomen toebehoort. In feite zijn zeer velen van Gods kinderen dubbelhartig. Natuurlijk willen we wat God wil, maar er zijn ook dingen, die we zelf willen. Soms worden we daartussen heen en weer geslingerd. Het verkeerde is niet zozeer dat we onze eigen wensen en verlangens hebben, maar wat we ermee doen. Leggen we ze aan de voet van het kruis, of gaan ze de plaats innemen van Gods wil in ons leven? Ik heb het nu niet over dingen die beslist zondig zijn. Het kan zijn dat onze wensen en verlangens goed en edel zijn. Maar zijn ze Gods wil? Moge de Here ons een hart geven dat Hem zo boven alles liefheeft dat we, net als Paulus, bereid zijn alles wat ons winst is, schade te achten, omdat de kennis van Christus Jezus dat alles te boven gaat. Wat doen we dus als we bemerken dat ons hart niet geheel voor de Here is? We vragen Hem om een hart dat geheel voor Hem is. Salomo, de wijste mens die ooit geleefd heeft, zei het zo in de zegen die hij uitsprak nadat hij het altaar had ingewijd: “De HERE, onze God, zij met ons, zoals Hij met onze vaders geweest is; Hij verlate en verwerpe ons niet, maar neig ons hart tot Zich, om al Zijn wegen te bewandelen, en de geboden, inzettingen en verordeningen in acht te nemen, die Hij aan onze vaders geboden heeft” (1 Kon. 8:57,58).

Hoe zeer verlangt de Heer naar mensen die Hij ten volle kan gebruiken om Zijn gemeente te bouwen! Hij verlangt er naar zulke mensen met alle kracht te ondersteunen. Laten we voortdurend tot Hem komen en vragen om een hart naar Zijn hart. Laten we alles afleggen wat ons na aan het hart ligt en alles opnemen wat God na aan het hart ligt. Het feit dat David een hart voor de Here had, maakte dat hij ten zeerste door God gebruikt kon worden bij het bouwen van Zijn huis. Moge het ook zo met ons zijn.

De tweede eigenschap van Davids karakter die zo onmisbaar was voor zijn bruikbaarheid, was zijn houding ten aanzien van gezag. Deze eigenschap bestaat uit twee dingen. In de eerste plaats Davids onderdanigheid aan gezag en in de tweede plaats zijn houding in het uitoefenen van gezag. Dit onderwerp van het gezag in Davids leven is zo veelomvattend,

dat we er slechts iets over kunnen zeggen. We moeten echter niet vergeten dat als David op dit punt gefaald had, hij nooit zo'n grote bijdrage had kunnen leveren voor het bouwen van het huis van God.

David was een man die wist hoe hij onder gezag moest staan. Hij onderwierp zich aan Gods gezag, rechtstreeks en ook aan het gezag, door God aan mensen gedelegeerd. Koning Saul was de gezalfde des Heren. God had Saul aangesteld, hem koning gemaakt. Saul had een ijzeren greep op David. Er waren vele voor de hand liggende redenen voor David om in opstand te komen. Laten we er een paar noemen:

1. Saul was ongehoorzaam aan de Heer;
2. Saul had vele malen geprobeerd David te doden;
3. David zelf was door God uitverkoren om eens als koning te heersen;
4. Davids leven onder Saul was bijna ondragelijk;
5. David was in alle opzichten beter dan Saul;
6. Saul werd geplaagd door boze geesten.

Om deze en nog andere redenen zou het volkomen gerechtvaardigd zijn als David tegen Saul in opstand kwam en zichzelf koning maakte. Maar in deze zaak van onderworpenheid aan het gezag had David een inzicht dat alle menselijke logica en rechtvaardiging te boven gaat. David begreep dat God Saul gezag had gegeven over hem, en dat dus alleen God dit weg kon nemen. Davids plaats was zich te onderwerpen en Gods gezalfde te dienen. Pas toen hij zeker was dat Saul hem wilde vermoorden, vertrok David uit het paleis, en zelfs toen kwam hij niet in opstand.

Je kunt je afvragen: "Waarom heeft God David onder Saul geplaatst? Waarom niet onder iemand die zijn positie en gezag niet misbruikte?" David heeft, net als wij allen, een opstandige natuur geërfd van zijn vader Adam. Als die natuur niet aan het licht komt en ermee afgerekend wordt, blijft deze intact. Bijvoorbeeld, als de Heer ons geduld leert, plaatst Hij ons zelden in liefelijke omstandigheden, maar wel in tumult en onrust. In die omgeving komen we spoedig aan het eind van elk menselijk geduld dat we kunnen opbrengen en komt onze ware aard voor de dag. Dan begint de Heer Zijn natuur in ons te werken en dat is geduld. Zo is het ook met onderworpenheid aan gezag. Hebreeën 5:8 zegt van de Here Jezus: "En zo heeft Hij de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden." Als de volmaakte Zoon van God, in wie geen opstandigheid was, de gehoorzaamheid geleerd heeft door lijden heen, hoeveel te meer moeten wij ons kruis dagelijks opnemen en Hem volgen.

Minstens twee keer stond David bij een slapende Saul en had hij de

gelegenheid een eind te maken aan Sauls corrupte regering. Saul had hem achterna gejaagd, en geprobeerd hem te doden. Niemand zou het David kwalijk genomen hebben als hij uit zelfverdediging Saul gedood had. Maar David had van de Here inzicht verkregen en hij verstond wat ware onderdanigheid aan gezag inhield. Moge de Here ook ons dat inzicht geven, want zonder dat zijn we van weinig nut voor het bouwen van Gods huis.

Tenslotte kwam de dag dat de Here Saul van het toneel verwijderde en David koning maakte over geheel Israël. Het gezag was nu in Davids handen. Hij was nu de gezalfde des Heren. Maar wat was hij anders dan Saul! David had niet alleen geleerd hoe zich te onderwerpen aan gezag, maar hij had ook geleerd hoe hij gezag moest uitoefenen. Iemand die in waarheid Gods gezalfde is hoeft dat niet te bewijzen of de mensen ervan te overtuigen. Gods volk zal het inzien en hem volgen. Hij hoeft er niet over te spreken of zijn gezag te verdedigen. Maar hoe zal Gods volk weten hoe ze zich moeten onderwerpen als Gods gezalfde hen dat niet inprent? Ze zullen het leren door zijn voorbeeld. Lucas 22:25-26 zegt: “De koningen der volken voeren heerschappij over hen en hun machthebbers worden weldoeners genoemd. Doch gij niet alzo, maar de eerste onder u worde als de jongste en de leider als de dienaar.”

David begreep dat hij niets meer hoefde te doen om zijn gezag *in stand te houden*, dan hij gedaan had om het te *verkrijgen*. Aangezien God het hem gegeven had, ondersteunde God Davids gezag ook. Er gaan vandaag vele stemmen op die veel te zeggen hebben over gezag – meestal dat men zich moet onderwerpen aan hun gezag. Hoe anders is het gedrag van David! En hoezeer werd hij gebruikt om het huis des Heren te bouwen.

Een Romeinse hoofdman heeft eens iets gezegd waardoor onze Heer Zich verbaasde over zijn geloof. Hij zei: “Want ik ben zelf een ondergeschikte (een mens onder de macht van anderen, S.V.) met soldaten onder mij, en ik zeg tot de één: Ga heen, en hij gaat heen, en tot een ander: Kom, en hij komt, en tot mijn slaaf: Doe dit, en hij doet het” (Mat. 8:9). Het geheim van gezag uitoefenen is zelf onder Gods gezag staan. Hoe meer je onder Gods gezag staat, hoe beter je het gezag dat God je gegeven heeft zult uitoefenen. In Johannes 10:4,5 en 14 zegt de Here: “Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit en de schapen volgen hem, omdat zij zijn stem kennen; maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen, doch zij zullen van hem weglopen, omdat zij de stem der vreemden niet kennen. Ik ben de goede herder en Ik ken de mijne en de mijne kennen Mij.” Hoe meer je onder Gods gezag staat, hoe

meer Zijn volk Zijn stem zal herkennen als je spreekt. Als de mensen jouw gezag maar niet opmerken, dring jezelf dan niet aan hen op, maar stel jezelf nog veel meer onder het gezag van God. Dan zal het goed gaan met het huis van de Here, zoals met de tempel in Davids tijd.

Toen de Here uiteindelijk Saul verwijderde, werd David koning over de stam Juda. Het was zeven jaar later dat geheel Israël David tot koning uitriep. David was bereid op Gods volk te wachten totdat het zijn gezag erkende, ook al was hij lang geleden al door Samuel gezalfd. Hij was bereid het aan God over te laten. Die zou zijn troon oprichten en zijn gezag handhaven. Moge de Here ons openbaren wat het betekent om ons te onderwerpen aan gezag en het uit te oefenen. En moge Hij ons ten eerste gebruiken bij de bouw van Zijn huis.

Van alles wat David bijgedragen heeft tot de bouw van de tempel in Jeruzalem, zou ik graag zeven dingen willen noemen en laten zien hoe ze evenzeer in onze tijd fundamenteel zijn voor de bouw van Gods huis.

I. EENHEID

Davids eerste bijdrage voor de tempelbouw was de eenheid van het volk. Zodra Saul dood was, zei de Here tegen David dat hij naar Hebron moest gaan, waar de stam Juda hem tot koning zalfde. Maar Juda was slechts één van de twaalf stammen. Het bouwen van de tempel vereiste een verenigd Israël. Intussen had Abner, Sauls generaal, Isboseth, de zoon van Saul, genomen en tot koning gemaakt. Hoewel Isboseth een zwak man was, was hij toch de zoon van Saul en velen in Israël volgden hem. En ofschoon er de voor de hand liggende strijd was tussen de volgelingen van David en die van Isboseth, heeft David de natie niet in een burgeroorlog gestort om zo een gedwongen eenheid tot stand te brengen. In plaats daarvan wachtte hij op de Here om de eenheid van Israël tot stand te brengen; hij sloot vrede met hen die daartoe bereid waren (zelfs met Abner), en hij leefde een leven voor God en mensen dat tot vrede en eenheid leidde. We lezen in 2 Samuël 3:36: “Al het volk bemerkte dit (Davids rouw om Abner) en keurde het goed, zoals het alles goedkeurde wat de koning deed.” David wist zelfs zijn vijanden met eer, respect en liefde te behandelen. Toen de moordenaars van Isboseth bij David kwamen en een beloning verwachtten voor hun verraad, strafte hij hen net zoals hij de mannen gestraft had die Saul gedood hadden (naar hun zeggen) en meenden David goed nieuws te brengen. David was juist zeer bedroefd en uitte een rouw-

klacht toen hij hoorde dat Saul gestorven was. God heeft zulk gedrag gebruikt om de eenheid van Zijn volk tot stand te brengen.

Tenslotte, na zeven jaar koningschap over Juda, kwam geheel Israël tot David en zij maakten hem koning over het hele volk. Als we lezen wat het bouwen van de tempel allemaal met zich meebracht, moeten we concluderen dat het onmogelijk geweest zou zijn in een verdeeld Israël. Het eerste wat David deed nadat hij koning in Hebron geworden was, was het tot stand brengen van de eenheid van het volk, en dat was zijn eerste bijdrage voor het bouwen van het huis van God.

Als de eenheid van de Israëlieten belangrijk was voor het bouwen van de voorafschaduw, hoeveel belangrijker is dan de eenheid van Gods kinderen voor het bouwen van de gemeente. In Johannes 13:35 zegt onze Here Jezus: “Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” In Johannes 17:11,20 en 21 bidt de Here: “Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij ... En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.” Als we een verlangen hebben om gebruikt te worden door de Heer bij het bouwen van Zijn huis in onze tijd, dan zullen we mensen moeten zijn die geen verdeeldheid brengen, maar uit zijn op de eenheid van Gods volk.

Veel zogenaamde eenheid onder Gods kinderen is gebaseerd op leerstellingen waar we het over eens zijn. Als we het eens zijn, dan zijn we één. Zo niet, dan zijn we verdeeld. We lezen echter in Efeze 4:3 en 13: “... en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes ... totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben.” We hoeven geen eenheid uit te vinden, we moeten de eenheid die God ons reeds gegeven heeft, bewaren. We behoren allen aan te nemen die God aangenomen heeft. Is iemand wedergeboren door de Geest van God? Dan is hij mijn broeder. Christenen hebben de neiging zich zorgen te maken over mensen die binnenkomen met leringen en meningen die verschillen van de hunne en die daardoor Gods huis zouden verontreinigen. Maar wat werkelijk de gemeente aantast is het gebrek aan liefde en eenheid van de broeders. (Dit wil niet zeggen dat we verkeerde leringen maar moeten aanvaarden. Wat we wèl willen zeggen is, dat we onze broeders in Christus behoren te aanvaarden. Bij mensen is dit onmogelijk. Menselijk leven brengt altijd verdeeldheid, maar wij moeten ons naar een hoger leven richten – Gods leven.)

Uiteraard is er een leer die juist is en een leer die verkeerd is, maar, als we het eens zijn over de Here Jezus Christus, dan behoren we ook samen in eenheid te wandelen. Het is ons vlees dat maakt dat we sommigen accepteren en anderen buitensluiten om andere redenen dan die de inwonende Heilige Geest ons zegt. Sectarisme maakt deel uit van de gevallen natuur. Moge het de Here behagen ons te gebruiken om werkelijke praktische eenheid in het lichaam van Christus tot stand te brengen, zodat het huis van God gebouwd kan worden.

II. JERUZALEM

Davids tweede bijdrage voor de tempelbouw was de stad Jeruzalem. Dit was de plaats die God had verkoren om Zijn huis te bouwen. Het eerste wat David deed nadat hij koning geworden was en eenheid in Israël tot stand gebracht had, was de stad Jeruzalem aan de Jebusieten ontnemen. Hoe wist David dat Jeruzalem de plaats was die de Heer verkoren had om daar Zijn Naam te vestigen? Nergens stond er in de Schriften dat Jeruzalem Gods keus was. Hoe wist David dat dan?

Meer dan vierhonderdveertig jaar voordat David Jeruzalem innam, had Mozes het volk uit Egypte geleid en hun de Wet gegeven. In het boek Deuteronomium zegt de Heer negentien keer dat Hij, nadat de Israëlieten het land waren binnengegaan, een plaats zou verkiezen om daar Zijn naam te doen wonen. Dit was de plaats waar ze hun offers moesten brengen. Dit was de plaats waar ze het feest der ongezuurde broden moesten vieren, het feest der weken en het loofhuttenfeest. Dit was de plaats waar de priesters of rechters beslissingen moesten nemen. Dit was de plaats waar de Levieten de Heer moesten dienen. Dit was de plaats waar iedere zeven jaar geheel Israël bijeen moest komen om de Wet te horen voorlezen.

Wat dachten de Israëlieten als ze in Deuteronomium lazen over een plaats die de Here zou verkiezen? Hadden ze een brandend verlangen in hun hart om de Heer op de plaats van Zijn keuze te aanbidden? Wilden ze boven alles weten waar dat was? Of vestigden ze zich maar ergens en lieten het er verder maar bij? Raakten ze tijdens die vierhonderdveertig jaar zo vastgeroest in hun tradities, dat ze zich niet eens bewust waren van het feit dat God iets veel heerlijkers in Zijn hart had? De tabernakel was een tijdlang in Silo geweest. Later vinden we hem in Gibeon. Ik denk dat na vierhonderdveertig jaar iedereen zich er wel bij voelde de Here te dienen zoals ze altijd gedaan hadden – Hem te dienen zoals het in hun ogen recht was. Behalve één.

Davids hart brandde in hem om aan Gods verlangen te voldoen. Hij zocht de Here en vroeg of Hij hem de plaats van Zijn keuze wilde openbaren. Psalm 132:3-5 vertelt ons hoe David de Here heeft gezworen en zei: “Voorwaar, ik zal de tent mijner woning niet binnengaan, noch de sponde mijner legerstede beklimmen, voorwaar, ik zal aan mijn ogen geen slaap gunnen, noch sluimering aan mijn oogleden, totdat ik voor de HERE een plaats gevonden heb, een woning voor de Machtige Jakobs.” Wat moet de Here verheugd geweest zijn om eindelijk een man te hebben die Hem vurig zocht om de plaats van Zijn keuze te weten te komen. Wat een vreugde moet het voor de Heer geweest zijn om Davids gebed te verhoren en hem te openbaren dat Jeruzalem de stad van Zijn keuze was. Davids tweede bijdrage voor het bouwen van het huis van God was Jeruzalem, de stad waar de tempel werd gebouwd.

Vandaag zijn velen van Gods volk er tevreden mee om Hem volgens de tradities van mensen te dienen. We zijn best tevreden met de gemeente zoals die is, goed in onze eigen ogen. Hoe kunnen we de Schrift lezen, de woorden van onze Heer horen en Zijn roep om Hem te volgen als Zijn discipelen, hoe kunnen we de getuigenissen van Paulus, Petrus en alle nieuwtestamentische heiligen lezen, hoe kunnen we de geschiedenis van de eerste gemeenten lezen en tegelijk onze christelijke gang van zaken rechtvaardigen? O, onze harten moesten branden voor de gemeente, dat ze gebouwd zal worden en op haar plaats zal komen overeenkomstig Gods verkiezing. De wegen van de mens zijn niet Gods wegen. Wij moeten van God zelf de openbaring aangaande Zijn huis ontvangen. David was bereid heel zijn comfortabele leven prijs te geven om Gods gedachten te ontdekken aangaande Zijn huis. Zijn wij bereid onszelf te verloochenen zodat het verlangen van de Here vervuld zal worden? In het Oude Testament was de Heer niet tevreden met iedere willekeurige dienst op iedere willekeurige plaats die de mens geschikt toeleek. Evenzo verlangt de Here vandaag naar mensen die zich beschikbaar stellen, zodat Hij door hen heen een bouwwerk kan bouwen volgens Zijn verkiezing.

Na de Babylonische ballingschap mochten de Israëlieten naar het land terugkeren en de tempel in Jeruzalem herbouwen. Echter niet allen gingen terug. Ezra 1:5 zegt: “Toen maakten de familiehoofden van Juda en Benjamin, ook de priesters en de Levieten, zich gereed, allen wier geest God had gewekt om op te trekken teneinde het huis van de HERE, die in Jeruzalem woont, te bouwen.” Slechts een deel keerde naar Israël en Jeruzalem terug om de tempel te herbouwen. Na zeventig jaar waren de meesten van Gods volk die in leven waren, geboren in Babylon. Ze

hadden het er best naar hun zin. Ze hadden hun huizen, hun zaak en zelfs de godsdienst van hun vaderen nog. Het boek Esther is een verslag hoe God trouw bleef aan de Israëlieten die in Babylon achterbleven. Maar Babylon is nooit Gods hartewens geweest. Dat was Jeruzalem. In geestelijke zin moeten ook wij Babylon verlaten en naar Jeruzalem terugkeren, als wij ons losmaken van het christelijke religieuze systeem en onszelf aan de Here geven, opdat Zijn huis door Hem gebouwd kan worden en niet door mensen. Moge de Here onze geest opwekken en ons openbaring geven, zodat we mogen komen tot het hemelse Jeruzalem en Hij Zijn huis kan bouwen.

III. DE ARK

Davids derde bijdrage voor de bouw van de tempel was de ark des Heren. De ark was verloren gegaan toen Israël die in zijn dwaasheid meegenomen had in de strijd tegen de Filistijnen, daar ze in hun bijgeloof dachten dat haar aanwezigheid hen de overwinning zou geven. Uiteindelijk was het David die de ark terughaalde en naar Jeruzalem bracht. Laten we een ogenblik stilstaan bij de ark.

God had uit alle volken der aarde Israël verkozen. Op dat kleine stukje grond en haar bewoners had God al Zijn aandacht gericht. Uit heel Israël had God Jeruzalem verkoren. Dit was de plaats in Israël die de Here had uitgezocht om daar Zijn Naam te doen wonen. Van heel Jeruzalem had God de tempel op de berg Moria verkozen als het huis dat naar Zijn Naam genoemd werd. Het middelpunt van de tempel was het Heilige der heiligen en in het centrum daarvan stond de ark des verbonds. Deze ark is van grote betekenis. Je zou kunnen zeggen dat de ark de essentie was van alles wat God met Israël deed, en ze vertegenwoordigt de essentie van alles wat God vandaag met Zijn volk doet. Daarom is het van groot nut voor ons als de Here ons een inzicht geeft in alles waar de ark voor staat.

God beval Mozes de ark te maken. Het was een houten kist, van binnen en van buiten met goud overtrokken. Oorspronkelijk bestond de inhoud uit een gouden kruik met manna, de bloeiende staf van Aäron en de stenen tafels met de tien geboden. Waar spreekt de ark van? Ze vertegenwoordigt Christus. Hout in de Schrift spreekt van de mens, terwijl goud de godheid aanduidt. Onze Here Jezus is de Zoon van God en tevens de Zoon des mensen. De gouden kruik met manna spreekt van Christus, het brood des levens; en Aärons bloeiende staf spreekt van Christus, de Opstanding. De tafelen der wet zijn een beeld van de inwonende Heilige Geest. Boven

de ark was het verzoendeksel, want onze Here Jezus Christus is Gods verzoening.

We zien dat Christus centraal staat in de oudtestamentische Schriften. Hij is centraal bij alles wat God met Israël gedaan heeft. Hij is centraal in de tempel in Jeruzalem. Hoe kon de tempel in waarheid Gods huis zijn zonder de ark? Hoe absurd is het te denken dat we een goede gemeente kunnen hebben (Gods huis) zonder dat Christus het middelpunt is. Het is zeker dat de grootste bijdrage die David aan het huis van God had, het terugbrengen van de ark is geweest.

Bedenk hoe Davids houding was inzake de ark. Het schijnt ons vanzelfsprekend dat heel Israël naar de ark terugverlangde vanaf het ogenblik dat die verloren was, maar dit was nu eenmaal niet zo. In 1 Kronieken 13:3 spoort David het volk aan: “En laten wij de ark van onze God naar ons overbrengen, want wij hebben in de dagen van Saul ons om haar niet bekommerd.” Zelfs nadat David de ark naar Jeruzalem teruggebracht had, begreep men haar betekenis nog niet volledig. In 2 Kronieken 1:3-6 lezen we: “En Salomo en de gehele gemeente met hem gingen naar de hoogte van Gibeon, want dáár stond de tent der samenkomst van God, die Mozes, de knecht des HEREN, in de woestijn gemaakt had. De ark Gods had David wel uit Kirjat-Jearim gevoerd naar de plaats die hij voor haar gemaakt had – want David had voor haar een tent gespannen in Jeruzalem – maar het koperen altaar dat Besaleël, de zoon van Uri, de zoon van Chur, had gemaakt, had hij vóór de tabernakel des HEREN geplaatst. Salomo nu en de gemeente gingen Hem raadplegen. En Salomo offerde daar voor het aangezicht des HEREN op het koperen altaar, dat bij de tent der samenkomst behoorde; hij offerde daarop duizend brandoffers.” En in die nacht verscheen God aan Salomo in een droom en bood hem alles aan wat hij maar begeerde. Tot Gods vreugde koos Salomo wijsheid en kennis. We lezen in 1 Koningen 3:15: “Daarop ontwaakte Salomo, en zie, het was een droom. En toen hij te Jeruzalem gekomen was, stelde hij zich voor de ark van het verbond des HEREN en offerde brandoffers en bereidde vredeoffers, en hij richtte een feestmaal aan voor al zijn dienaren.”

Toen Salomo koning werd, zocht hij de tabernakel en het koperen altaar, hoewel de ark daar allang niet meer was. Zodra hij wijsheid van God had ontvangen verliet hij Gibeon en ging onmiddellijk naar de ark in Jeruzalem en bracht dáár brandoffers. Dat is echte wijsheid; Davids houding in deze zaak sprak ook van grote wijsheid en inzicht. Zijn derde bijdrage voor de tempelbouw was de ark van de getuigenis – het middelpunt en wezen van dat huis.

Vandaag de dag zijn er veel dingen die men als middelpunt van de gemeente heeft gesteld. Veel daarvan zijn heel goede dingen. Er zijn er die de bijbel als middelpunt van de gemeente hebben. Anderen hebben de behoudenis centraal gesteld. Of gezag. Of het altaar. Of de gaven van de Heilige Geest. Of zelfs de gemeente zelf. Maar God heeft verlangd dat Christus het middelpunt en het wezen van de gemeente is. Al het andere voldoet niet aan Gods hartewens. Al die andere dingen hebben zeker hun juiste plaats (in Christus), maar als men ze de plaats geeft die alleen Christus toekomt, dan hebben we niet het huis van God – slechts een lege tent. Als we ooit voor de keus komen te staan of we de gemeente moeten volgen of Christus, dan zullen we moeten kiezen voor Christus. Laten we van de wijsheid van Salomo en David leren.

De Israëlieten leerden twee waardevolle lessen aangaande het omgaan met Gods ark. Laten we winst slaan uit hun ervaring. In de eerste plaats was er die gebeurtenis die we reeds genoemd hebben, waarbij ze de ark meenamen in de oorlog. God had hun niet gezegd dat ze dit moesten doen. Het leek goed in hun eigen ogen. Broeders en zusters, de Here Jezus is niet een soort goddelijke butler (dank u, Jezus) die we kunnen vragen van alles voor ons te doen en die altijd maar voor ons klaar moet staan. We gebruiken Zijn naam niet en roepen Zijn hulp niet aan omdat dat ons goed lijkt. Hij is de Koning der koningen, de Heer der heren. Hij is onze meester en wij zijn Zijn dienaren. We moeten naar Hem gaan en naar Zijn wil vragen. Niet zomaar iets doen in een ingeving, maar Zijn gebod zoeken.

De tweede gebeurtenis vond plaats toen David de ark naar Jeruzalem bracht. Hij werd niet gedragen volgens Gods voorschriften (met de gouden draagstokken op de schouders van de priesters). Hij werd vervoerd volgens de Filistijnse methode, op een wagen die door ossen getrokken werd. Een man, Uzza, greep de ark vast om een ongeluk te voorkomen, maar werd gedood door de Here. Moge het zo zijn dat we onze Heer nooit behandelen als iets alledaags. Hij is zeer heilig en zij die Hem het best kennen, vrezen Hem het meest.

Geliefde heiligen van God, laten we onze harten en gedachten richten op Christus in het centrum van alles wat we doen of denken. Moge het de Heer behagen nog eens Zijn huis te bouwen met de Here Jezus Christus als middelpunt en wezen.

IV. HET BOUWTERREIN

Davids vierde bijdrage voor het bouwen van de tempel was het bouwterrein waarop de tempel gebouwd werd. David had het inzicht gekregen dat de dorsvloer van Arauna, de Jebusiet, de juiste locatie was waar de tempel gebouwd moest worden. De gebeurtenissen die David deze opening gaven, vormen een fascinerend verhaal – een verhaal dat we moeten begrijpen als we verlangen dat de Heer vandaag Zijn huis zal bouwen.

In 2 Samuël 24 en 1 Kronieken 21 lezen we het verhaal van Davids volkstelling en het berouw dat daarop volgde. Deze beide hoofdstukken gunnen ons een zeldzame blik in de geestelijke wereld, waar we zien hoe de Here met Zijn volk handelt en hoe soms onze vijand, de satan, daarin betrokken is. In 2 Samuël 24:1 lezen we: “De toorn des HEREN ontbrandde weer tegen Israël; Hij zette David tegen hen op en zeide: Ga, tel Israël en Juda.” In 1 Kronieken 21:1 lezen we daarentegen: “Satan keerde zich tegen Israël en zette David aan, Israël te tellen.” Hoe is dit te rijmen? Er zijn nog twee schriftplaatsen waar we een soortgelijke situatie aantreffen. In het geval van Job en in het geval van Petrus gaf de Here de satan toestemming om Zijn dienstknechten te toetsen. Kunnen we daaruit concluderen dat God en de satan hetzelfde beogen? Zeker niet. De satan bedoelt het ten kwade, maar God bedoelt het ten goede. Onze God staat boven Satan en Hij gebruikt hem voor Zijn eigen doeleinden.

Onze Heer omringt ons met Zijn bescherming en geeft ons van ogenblik tot ogenblik Zijn genade, opdat wij niet in dwaze handelingen en zondig gedrag vallen. Zijn genade houdt ons overeind. Soms neemt de Heer even iets van die bewarende genade terug, opdat wij zullen leren hoezeer we Hem nodig hebben en hoe machteloos wij zijn om het christenleven te leven los van Hem. Als de Heer Zijn hand een ogenblik terugtrekt en de vijand toestemming geeft ons te ziften als de tarwe, moet dat ons verder in Zijn armen drijven. Dat is in ieder geval de uitwerking die het op David had toen de Heer Satan toestond hem er toe te brengen het volk te tellen.

Kunnen wij David daarom vrijspreken? Is David verantwoordelijk voor zijn zonde van de volkstelling terwijl God beloofd had hen ontelbaar te maken? Ja, David is verantwoordelijk voor zijn daden. De dood van zeventigduizend mensen die omkwamen door de pest, toont aan dat God Davids zonde als heel ernstig beschouwde. Maar vergeet niet dat God ons niet geschapen heeft om onze zonden te oordelen, maar integendeel, om ons tot Zijn volwassen zonen te maken. Dit negatieve speelde zeker een positieve rol in het rijpingsproces van Davids leven en in het bouwen van

de tempel. (Begrijpt u me alstublieft niet verkeerd. Iedere keer dat een christen zondigt, is dat niet omdat God Zijn genade teruggetrokken heeft. Meestal zondigen we vanwege ongehoorzaamheid ondanks die genade – wij gaan eenvoudigweg niet binnen in dat wat God bereid heeft. Ik wil niemand de gedachte geven dat onze zondige daden Gods fout zijn. Dat is fatalisme. Als we naar Job, David en Petrus kijken zien we dat God alleen op deze wijze handelde met mannen die een mate van trouw kenden. Dus als u voortdurend in zonde valt, geef God dan niet de schuld, maar roep Hem aan om bevrijding en ga binnen in de genade die Hij al geschonken heeft.)

Nadat David het volk had laten tellen, was zijn houding in deze zaak volkomen. In de eerste plaats lezen we dat hij wroeging had (2 Sam. 24:10) of, zoals de S.V. letterlijk vertaalt: “zijn hart sloeg hem.” Zo’n hart als David moeten wij ook hebben, een hart dat gevoelig is voor de dingen van de Heer. Het is één ding om te zondigen, maar iets anders om het spreken van de Heilige Geest in ons af te wijzen door een doof en onverschillig hart.

In de tweede plaats beleed David zijn zonde aan de Here en vroeg om vergeving. Er is altijd iets in ons dat onze zondige daden niet aan het licht wil brengen. Die weerstand in ons is iets van onze oude natuur en dient overwonnen te worden. Slechts door tot het Licht te komen is er een antwoord op onze zonden en kunnen wij vrede met God krijgen. Dit geldt niet alleen voor de wedergeboorte, maar ook voor hen die de Heer al toebehoren. Niet dat wij onze behoudenis verliezen als we onze zonden niet aan de Heer belijden, maar we drijven een wig tussen onszelf en onze God als we net doen alsof er geen zonden zijn en geen berouw hebben.

In de derde plaats was David zo wijs om Gods grote barmhartigheid te erkennen waardoor hij er de voorkeur aan gaf in Zijn hand te vallen. We hebben altijd de verzoeking om onze eigen weg te bepalen. David was een groot krijgsman. Hij had kunnen denken dat hij door te vechten misschien kon ontkomen aan Gods oordeel van een militaire nederlaag. Of hij had kunnen denken dat hij door een heel slim plan misschien voedsel voor Israël kon krijgen tijdens de hongersnood die God zou zenden. Nee, David vertrouwde de Here zelfs toen hij gekastijd werd. Hebréeën 10:31 zegt: “Vreselijk is het, te vallen in de handen van de levende God.” Toch is het voor hen die Hem goed kennen zo, dat het vooruitzicht om niet in Zijn handen te zijn, nog vreselijker is.

In de vierde plaats was Davids liefde voor Gods volk zo groot dat hij God vroeg om Zijn toorn op hem en zijn familie te doen neerkomen in

plaats van op het volk. Wat een heerlijk beeld van onze Here Jezus Christus! Het was door de zonde van één man (David) dat de vloek over heel Israël kwam. Maar het was ook door het brandoffer van één man (David) dat de vloek werd weggenomen. Op dezelfde wijze nam onze Here Jezus Christus, de laatste Adam, de vloek weg die door de zonde van de eerste Adam veroorzaakt was. Vergeet niet dat deze hele zaak van de volkstelling teweeggebracht was doordat de toorn des Heren ontbrandde tegen Israël, niet door Davids zonde. Davids zonde werd door God gebruikt om Israël te straffen. Niettemin werd Gods toorn door het offer van David afgewend van Zijn volk.

In de vijfde plaats gehoorzaamde David het bevel van de Here door een altaar voor de Here op te richten op de dorsvloer van Arauna, de Jebusiet. In 2 Samuël 24:19 lezen we: “En David ging heen, naar het woord van Gad, naar het gebod des HEREN.” In een tijd van grote crisis is het vaak moeilijk de Here te vertrouwen en te gehoorzamen. Zeventigduizend mensen dood en de profeet Gad sprak tot David over een dorsvloer en brandoffers! U herinnert zich misschien Naäman de Syriër, die weigerde in te gaan op het eenvoudige bevel van Elisa om zich in de Jordaan te wassen, om zo genezing van zijn melaatsheid te vinden. We hebben allen de neiging te denken dat we iets geweldigs of spectaculairs moeten doen om God in een crisissituatie te behagen. Als we zoals David slechts zouden luisteren en snel gehoorzamen aan wat de Here ons opdraagt, zouden vele crisissituaties snel opgelost zijn.

In de zesde plaats zei David tegen Arauna: “Nee, maar ik wil het in elk geval van u voor de volle prijs kopen, want de HERE, mijn God, wil ik geen brandoffers brengen, die mij niets kosten” (2 Sam. 24:24). Het kostte God heel veel om Zijn Zoon voor ons te offeren. Hij kon onmogelijk een hogere prijs betaald hebben voor onze verlossing. Hoe wijs van David dat hij wist dat God niet geïnteresseerd is in iets wat goedkoop is of ons toevallig past. Wij mogen tot de Vader komen door een zeer kostbaar offer: de gekruisigde Zoon van God. We mogen Hem niet aannemen zonder Hem alles van onszelf te geven. Het is interessant dat David juist een dorsvloer kocht als plaats voor het huis van God. Een dorsvloer is de plaats waar de tarwe gebracht wordt om gedorst te worden, om het kaf van het koren te scheiden. Zo is ook de gemeente de plaats die God verkoren heeft om Zijn kinderen daar te veranderen en te volmaken. Als we gered zijn, is er nog veel kaf aanwezig. Door de jaren heen, als wij samen gebouwd worden tot een geestelijk huis, wordt het kaf verwijderd. Velen hebben de gedachte dat de gemeente een volmaakte plaats behoort te zijn zonder

problemen, en dat zal ook zo zijn, als al het werk klaar is. Tot die tijd moet er nog heel wat gedorst worden.

In de zevende plaats zei David: “Dit is het huis van de HERE God, en dit is het brandofferaltaar voor Israël” (1 Kron. 22:1). Wat een heerlijke openbaring had David toch. Door zijn houding in deze zaak en door deze openbaring gaf David zijn vierde bijdrage voor het bouwen van de tempel: het eigenlijke bouwterrein. Let er op dat het huis van God de plaats is van een altaar. We zullen voor God van weinig nut zijn bij het bouwen van Zijn huis, als we niet beginnen alles op het altaar te leggen. Denk aan de woorden van onze Heer: “Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volg Mij” (Luc. 9:23). Het kruis was het altaar waarop onze Heer geofferd werd. Hij roept ons op om onszelf dagelijks op dat altaar te leggen. Het leven in de gemeente moet op het altaar geleefd worden. Romeinen 12:1 zegt: “Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst.” Als we bereid zijn dat te doen, dan geven we tevens de Here een plaats waar Hij Zijn huis zal kunnen bouwen. We zien uit het leven van David dat als ons hart geheel voor God is, Hij niet alleen Zijn huis zal bouwen niettegenstaande onze fouten, maar dat Hij dat huis zal bouwen op onze fouten. Moge Hij dit in trouw uitwerken.

V. HET BOUWMATERIAAL

Davids vijfde bijdrage voor het bouwen van de tempel was het bouwmetaal dat voor de bouw gebruikt werd. David had het verlangen om het huis van de Heer te bouwen, maar toen God hem zei dat Hij Salomo daarvoor verkoren had werd David niet minder ijverig. In 1 Kronieken 22:5 lezen we: “Want David dacht: Mijn zoon Salomo is nog een tengere knaap, terwijl het huis dat voor de HERE gebouwd zal worden, zo groot moet zijn, dat het de roem en pracht van alle landen te boven gaat; ik wil dus voorbereidselen voor hem treffen. Daarom trof David vóór zijn dood uitgebreide voorbereidselen.” David bracht steen, ijzer, koper en timmerhout bijeen, honderdduizend talenten goud en één miljoen talenten zilver. Om te beseffen hoeveel dit is lezen we in 1 Koningen 10:14 dat het gewicht van het goud dat in één jaar voor Salomo binnenkwam zeshonderdzesenzestig talenten was. Dat is minder dan een procent van wat David aan de tempel schonk. Als Salomo ieder jaar zeshonderdzesenzestig

talenten goud had gekregen, vanaf de tijd dat hij koning werd tot het moment dat de tempel voltooid was, zou hij minder dan tien procent van al het goud dat David schonk bijeenvergaard hebben. Wat een ijver bezat David voor het huis van God!

Vandaag bouwt God Zijn huis niet met goud of gesteente. God gebruikt Zijn volk als het bouw materiaal voor de gemeente. Op twee manieren kunnen we bouw materiaal voor Gods huis verschaffen. In de eerste plaats kunnen we door de Heer gebruikt worden om het verlorene te redden. Misschien zijn we niet zulke kundige bouwmeesters als Paulus, maar ieder wedergeboren kind van God kan aan een verloren wereld getuigen van een levende God. We hoeven geen grote evangeliepredikers te zijn om Christus bekend te maken aan onze bureu. De vraag is: hebben wij zo'n verlangen als David, om materiaal aan te dragen voor de bouw van het huis van de Here? Als we de Here zoeken, zal Hij dit verlangen in ons werken, totdat ons binnenste brandt van verlangen om mensen behouden te zien worden. Iedere nieuwe broeder of zuster is weer een steen in de muur.

De tweede manier waarop we bouw materiaal kunnen leveren voor Gods huis is te zorgen dat hetgeen we van Christus ontvangen hebben in ons leven, toeneemt. Hoe meer de Heer Zijn natuur in ons kan uitwerken, hoe meer kostbaar bouw materiaal er is voor de gemeente. Als wij veranderd worden naar het beeld van de Eerstgeborene, worden de muren iedere dag hoger.

De grote ijver die David had om bouw materiaal te verzamelen voor het huis van God had nog een ander gevolg. Het wekte anderen op om te geven. In 1 Kronieken 29:1-9 lezen we: "Daarop zeide koning David tot de gehele gemeente ... Ik heb, zoveel ik vermocht, gereed gelegd voor het huis van mijn God ... Maar nu schenk ik nog bovendien, uit liefde voor het huis van mijn God, van wat ik zelf aan goud en zilver bezit, aan het huis van mijn God, behalve wat ik voor het heiligdom heb gereedgelegd ... Toen verklaarden zich daartoe bereid de oversten der families, de oversten van Israëls stammen, de oversten over duizend en honderd en de oversten over het werk des konings ... Het volk verheugde zich over hun gewilligheid, want zij gaven met een volkomen toegewijd hart vrijwillig aan de HERE; ook koning David verheugde zich met grote vreugde." Laten we ons er op toeleggen materiaal te verschaffen voor de bouw van het huis van God en beseffen dat, als wij dat doen, ook anderen dat zullen gaan doen. Als wij er op uit zijn verlorenen te behouden en als we onszelf stellen onder Christus als hoofd, zullen onze broeders en zusters het

getuigenis zien en aangespoord worden om ook de Here van ganser harte te dienen.

In het Oude Testament werd het huis van God drie keer gebouwd. De eerste keer bouwde Mozes de tabernakel in de woestijn. Daarna bouwde Salomo de tempel in Jeruzalem. En tenslotte hebben de ballingen die uit Babylon terugkeerden de tempel herbouwd. Exodus 35:5,21-22; 1 Kronieken 29:6-9 en Ezra 2:68 laten ons zien dat elke keer dat het huis gebouwd werd, dat met vrijwillige offers gedaan werd. Alleen als het hart van Gods volk hen drong om vrijwillig en overvloedig te geven, kwam er materiaal voor het huis van de Here. Zo is het ook vandaag. God bouwt Zijn huis nooit door ons te verplichten mee te doen. Als ons hart niet bereid is, vindt Hij wel iemand anders. Psalm 110:3 spreekt profetisch over deze tijd door te zeggen: “Uw volk is een en al gewilligheid (letterlijk: bestaat uit vrijwillige offeranden) ten dage van uw heerban.” De oudtestamentische heiligen gaven materiële gaven om bouwmaterialen te verschaffen voor het huis van God. Vandaag bouwt God met levende stenen. Wij moeten onszelf aan Hem geven als wij het verlangen hebben om bouwmaterialen voor Zijn huis aan te dragen.

Davids vijfde bijdrage voor de tempelbouw was het materiaal dat gebruikt werd voor de bouw. Mogen wij de ijver van David hebben in ons verlangen voor het huis van God. Mogen wij de Here veel bouwmaterialen verschaffen. Als we deze genade inderdaad ontvangen, laten we dan de woorden van David nooit vergeten: “Wie toch ben ik, en wat is mijn volk, dat wij in staat zouden zijn zulke vrijwillige gaven te schenken? Want het komt alles van U, en wij geven het U uit uw hand” (1 Kron. 29:14).

VI. DE BOUWTEKENING

Davids zesde bijdrage voor de tempelbouw was de bouwtekening waarnaar de tempel gebouwd werd. In 1 Kronieken 28:11,12 en 19 lezen we: “Toen gaf David aan zijn zoon Salomo het ontwerp van de voorhal met de daarbij behorende gebouwen, schatkamers, bovenvertrekken en binnenzalen, en van het vertrek voor het verzoendeksel; ook het ontwerp van alles wat hij in zijn geest had bedacht: voor de voorhoven van het huis des HEREN, voor alle vertrekken in het rond, voor de schatkamers van het huis van God en voor die van de geheiligde voorwerpen ... Alles staat in een geschrift, ontvangen uit de hand des HEREN, waarin Hij mij onderrichtte aangaande de gehele uitvoering van het ontwerp.” Salomo was in staat

de tempel te bouwen omdat David van de Here het ontwerp daarvan had ontvangen. We willen hier twee dingen opmerken. In de eerste plaats dit, dat God mensen niet toestaat Zijn huis te bouwen volgens hun eigen ontwerp. Het steekt heel nauw bij God wat Zijn huis betreft. Het is het gebouw dat in Gods hart ontstaan is, niet in de gedachten van een mens. In de tweede plaats is het zo dat God dingen die zeer kostbaar voor Hemzelf zijn, niet goedkoop weggeeft. David was de Here volkomen toegewijd en hij zocht Hem met heel zijn hart. Aan zo'n man wilde de Here het ontwerp van Zijn huis toevertrouwen.

In Exodus 25:9 en 40 en Exodus 26:30 zien we dat Mozes vierhonderdtachtig jaar voordat de tempel gebouwd werd, het ontwerp voor de tabernakel uit Gods hand ontving. Ook daar was het naar Gods plan en niet naar dat van een mens. Ook hier kostte het Mozes zeer veel om veranderd te worden van de zoon van Farao's dochter in de dienstknecht van God, aan wie God Zijn plan aangaande Zijn huis kon toevertrouwen.

Nog meer dan in oudtestamentische tijden moet Gods huis vandaag de dag gebouwd worden volgens Gods eigen plan en wens. Er zijn velen vandaag die zeggen dat ze Gods huis bouwen. Velen zijn begaafd. Velen hebben hun bijbelschooldiploma's. Velen hebben het verlangen om iets voor God te bouwen. Maar alleen het verlangen daartoe, of een opleiding, of zelfs de gaven van de Heilige Geest zijn niet voldoende. Wij moeten van de Heer visie ontvangen omtrent alles wat Hij verlangt te bouwen en we moeten mannen hebben die bereid zijn de hoge prijs van die visie te betalen – mannen van wie het leven door de Heer is aangeraakt en die telkens weer beproefd zijn en tenslotte door Hem betrouwbaar zijn bevonden.

Als ik visie zeg, bedoel ik niet een soort mystieke droom. Ik bedoel de openbaring van Christus en Zijn gemeente, die Hij diep in ons hart plant en die ons oproept te volgen totdat die visie een praktische werkelijkheid op aarde is geworden. Dat is slechts de eerste stap die we zetten als we Gods eeuwig voornemen binnengaan.

Aangezien God de hoogste visie aangaande Zichzelf slechts geeft aan hen die betrouwbaar gebleken zijn, moeten wij degenen zijn die kunnen ontvangen wat de Heer zo verlangt te geven. "Indien openbaring ontbreekt, verwildert het volk" ("Daar waar geen visie is, komt het volk om" Eng. Vert., Spr. 29:18). O, dat wij onszelf van ganser harte aan de Here zouden geven, opdat Hij alles in ons hart kan schrijven wat Hij voor Zijn huis begeert!

Als mensen gaan bouwen voor God, is daar altijd een gevaar aan verbonden. Hij roept ons om te bouwen met goud, zilver en kostbaar gesteente.

te. We hebben echter van nature de neiging om met hout, hooi of stro te bouwen. Het huis dat wij bedoeld hebben voor God zou uiteindelijk wel eens meer kunnen lijken op de toren van Babel. Laten we de Here zoeken opdat Hij ons openbaring en genade schenkt, zodat Zijn huis niet lijdt onder onze handen.

Wij moeten een visie van de Heer hebben uit de eerste hand. Een tweedehands visie is niet voldoende. David las niet slechts de Schriften over de tabernakel van Mozes en probeerde die daarna te kopiëren. Dat zou slechts een zaak van het verstand zijn geweest. Nee, de ogen van onze geest moeten geopend worden om opnieuw te zien wat God verlangt. Dat wil niet zeggen dat de Heer niet een man met visie aangaande Zijn huis kan gebruiken om die visie op anderen over te dragen. Zo gebeurt het in feite heel vaak. Maar een visie uit de eerste hand is waarachtig geestelijk zien en niet slechts een verstandelijk inzicht. David ontving het ontwerp rechtstreeks van de Heer. Hij probeerde niet slechts te dupliceren wat Mozes ontvangen had, maar hij liet de Heer op nieuwe wijze tot zijn hart spreken. Salomo echter ontving zijn visie van David en toch was het even nieuw en levend in hem als het in David was geweest. De reden is dat, toen hij het van David ontving, hij het tevens van de Heer ontving. Daarom hadden zowel David als Salomo een visie uit de eerste hand aangaande het huis des Heren. Hoe we echter de openbaring ook ontvangen – of het nu rechtstreeks van de Here is of van de Here door tussenkomst van andere mensen – onze visie moet op ons hart geschreven worden door de hand van God.

Tenslotte zou ik nog graag onze volkomen afhankelijkheid van de Heer willen benadrukken, wat betreft de visie en de bouw van het huis van God. Alle wegen van de mens zijn ontoereikend en onaanvaardbaar. Christus zal Zijn gemeente bouwen. “Hij antwoordde mij: Dit is het woord des HEREN tot Zerubbabel: niet door kracht noch geweld, maar door mijn Geest! zegt de HERE der heerscharen. Wie zijt gij, grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbabel wordt gij een vlakte; hij zal de gevelsteen naar voren brengen onder het gejubel: heil, heil zij hem!” (Zach. 4:6-7).

VII. DE BOUWER

Davids zevende bijdrage aan de tempelbouw was de bouwer zelf: Salomo. In 1 Kronieken 22:8-10 zegt David: “Maar het woord des HEREN kwam tot mij: Gij hebt veel bloed vergoten en grote oorlogen gevoerd; gij

moogt voor mijn naam geen huis bouwen, omdat gij veel bloed voor mijn aangezicht ter aarde hebt doen vloeien. Zie, u zal een zoon geboren worden; hij zal een man van rust zijn, Ik zal hem rust geven van al zijn vijanden rondom. Want hij zal Salomo heten, en Ik zal vrede en rust in Israël geven in zijn dagen. Die zal een huis bouwen voor mijn naam; hij zal Mij tot een zoon zijn, en Ik hem tot een vader; Ik zal zijn koninklijke troon in Israël voor immer bevestigen.” Voordat Salomo geboren was, vertelde de Here aan David dat hij een zoon zou krijgen die Zijn huis zou bouwen. God koos zelfs de naam Salomo. We hebben misschien de neiging om te denken dat deze boodschap alle last van Davids schouders afgenomen zou hebben. “God heeft het gezegd, en dus zal het ook gebeuren.” Maar in plaats daarvan legde het een grote verantwoordelijkheid op David. Hij zou de vader worden – de man die het leven zou beïnvloeden en vormen – van de bouwer van de tempel.

We willen hier twee dingen opmerken. In de eerste plaats dit, dat David heel fijngevoelig moest zijn voor de Heer, zodat hij zou weten welke van de zonen die hem geboren werden, degene was waar de Heer over gesproken had. Vergeet niet, de Heer verkoos Salomo vóórdát hij geboren was. David kreeg nog veel zonen nádat de Heer gesproken had dat een van hen Salomo genoemd moest worden en dat die Zijn huis zou bouwen. Omdat David opmerkzaam en ontvankelijk was ten aanzien van de Here, kon hij inzicht van God verkrijgen om te weten welke van zijn zonen uitverkoren was om deze taak te volvoeren. In de tweede plaats moest David zijn zoon een liefde voor de Here en een ijver voor Zijn wegen bijbrengen. David slaagde in beide opzichten, want we lezen van Salomo in 1 Koningen 3:3, nog voordat hij grote wijsheid van God ontving: “Salomo betoonde zijn liefde tot de HERE door te wandelen in de inzettingen van zijn vader David”. Hoe groot was Davids bediening in deze zaak, want hij heeft de man die de tempel gebouwd heeft, wezenlijk beïnvloed en gevormd. Dit was Davids zevende bijdrage voor de bouw van het huis van God.

Vandaag is het de Here Jezus die Zijn huis bouwt. Maar we moeten goed begrijpen dat de Here veel van Zijn werk door de leden van het lichaam van Christus heen doet. Elke christen, van de grootste tot de kleinste, heeft zowel de gelegenheid als de verantwoordelijkheid om de Here iets van Zijn bouwen door hem heen te laten doen. Sommigen zullen functioneren in deze bediening. Velen zullen van geen enkel nut zijn bij het bouwen, of, nog erger, zij kunnen zelfs een belemmering zijn bij het bouwen.

Efeze 4:11,12 zegt: “En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus”. Deze verzen verklaren dat apostelen, profeten, evangelisten en herders en leraars de heiligen toerusten, die op hun beurt maken dat het lichaam opgebouwd wordt. Hetzelfde principe dat van toepassing is op apostelen, profeten, enzovoort is tot op zekere hoogte ook van toepassing op alle christenen. We kunnen allen elkaar helpen om bouwers te worden. Er zijn vandaag vele gelegenheden, niet alleen om zelf deel te hebben aan het bouwen van het huis van God, maar ook om anderen toe te rusten en hen aan te sporen in deze bediening van het bouwen. Iedere nieuwe christen behoort erop gewezen te worden dat hij een roeping in het huisgezin van God heeft te vervullen. Biddend behoren wij ons af te vragen: Hoe kan ik door de Heer gebruikt worden om mijn broeder voor te bereiden, toe te rusten en aan te sporen om in zijn dienst van opbouw van het lichaam volledig te functioneren? We moeten de Here om inzicht vragen om de gaven en roeping van iedere heilige op te merken.

Ik zeg niet dat we al Gods kinderen moeten aansporen om zich uit te strekken naar een grote en verheven bediening. We zijn niet allen apostelen. We zijn niet allen profeten. Maar iedere christen heeft wel zijn plaats en taak bij het bouwen van het huis van God en moet geholpen worden en aangespoord om die dienst te vervullen. Als slechts enkelen functioneren, zal het huis niet op de juiste wijze gebouwd kunnen worden. Begrijpt u me alstublieft niet verkeerd. Ik zeg niet dat nieuwe christenen onmiddellijk in de dienst van God geprest moeten worden of dat hem meteen de een of andere gave moet worden toegeschreven. Het kost veel tijd en groei voordat een gelovige op de juiste wijze is toegerust en gereed is om te dienen. Maar zelfs jonge christenen kunnen beginnen te functioneren in de een of andere dienst en het is zeker dat we met ze moeten omgaan in het licht van hun toekomstige bediening in het huis van de Here. De Heilige Geest heeft ieder van ons een geestelijke gave gegeven. Helaas wordt er vaak veel te vroeg van ons gezegd dat we een bepaalde gave hebben. Dan geven we al onze tijd om te proberen – in de kracht van het vlees – deze waar te maken en zo te functioneren als van ons verwacht wordt. Het is heel wel mogelijk dat zij die een bepaald etiket op ons geplakt hebben, het mis hebben gehad. Slechts een enkeling heeft ervaring genoeg om een appelboom te herkennen aan de eerste knop in het vroege voorjaar. Maar niemand van ons kan zich vergissen in de zomer, als de boom vol appels hangt. Laten we elkaar aansporen zonder elkaar allerlei diensten toe te

schrijven, en dan zullen de gaven op organische wijze openbaar worden door de Heilige Geest, naarmate Christus in ons gevormd wordt.

Vaak ben ik geraakt door de verhalen van Watchman Nee toen hij nog jong was, en hoe de Heer Miss M.E. Barber gebruikt heeft om hem te helpen toerusten en voorbereiden voor datgene waar God hem toe geroepen had. Als Miss Barber deze jonge broeder niet geholpen en aangespoord had, zouden we misschien nooit die rijke bediening hebben gekregen die we nu ontvangen hebben door Watchman Nee. Moge de Here ons ijverig maken om al Zijn dienaren toe te bereiden, opdat ze effectief zullen zijn in hun bediening van de opbouw van het lichaam van Christus. Mogen wij als David zijn en bouwers leveren voor het huis van God.

Wordt vervolgd